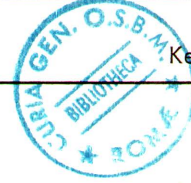

УКРАЇНОБЬКІ ХРИСТІЯНОБЬКІ ВІСТІ

UKRAINISCHE CHRISTLICHE
NACHRICHTEN
UKRAINIAN CHRISTIAN NEWS

Ч. 2
№. 2

Жовтень 1966
Oktober 1966

Kennzeichen B 21954 F

Рік IV.
Jahr. 4.

Новозбудований архикатедральний Храм в честь Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії у Філадельфії, посвячення угального каменя якого відбудеться 16. жовтня 1966 року.

Мрією першого **ВЛАДИКИ КИР СОТЕРА ОРТИНСЬКОГО**, основника СУК, «Провидіння» і «Америци», католицького щоденника, було мати репрезентативний Храм в Філадельфії.

Справу побудови започаткував перший **МИТРОПОЛИТ ЗДА ПОК. КИР КОНСТЯНТИН БОГАЧЕВСЬКИЙ**. Ідею здійснив **МИТРОПОЛИТ КИР АМВРОЗІЙ СЕНИШИН**, на заклик якого вірні Філадельфійської Архидиєцезії зареагували найприхильніше своїми пожертвами і великою поміччю.

УКРАЇНСЬКІ ХРИСТІЯНСЬКІ ВІСТІ В МІНХЕНІ висловлюють свою радість і беруть живу участь у Величньому Святі та кличуть: Слава нашому Митрополитові Кир Амврозієві за побудову прекрасної катедри у східньому архітектурному стилі, що нагадає нам св. Софію в Царгороді.

НЕХАЙ МАТИ ПРЕЧИСТА ВІЗЬМЕ ВСЮ УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ГРОМАДУ В АМЕРИЦІ ПІД СВІЙ ОМОФОР І БЛАГОСЛОВИТЬ ЇЇ ВІРНИЙ ЛЮД.

Христовий Апостол і Провідник народу

З приводу 100-річчя з дня народження епс. С. Ортинського.

Боже Провидіння керує долею одиниць і народів. У різних історичних періодах воно посилає мужів, що прикладом свого життя і своїм пламенним словом ведуть своїх сучасників і наслідників до свого земного і вічного призначення.

Таким мужем Божого Провидіння був перший владика американських Українців, Кир Сотер Ортинський а пам'ять про його боговродне і повне трудів життя досьгодні залишилася живою між народом.

Степан Ортинський уродився 26. січня 1866 року в побожній шляхетській родині Івана і Марії Ортинських в Ортинчах в Галичині. Початкову школу закінчив в рідному селі, а до середньої ходив в Дрогобичі, де панував польсько-москофільський дух і через те «гарячий» молодий Степан був змушений покинути цю школу і перенестися до Стрия. Звідти на 16. році свого життя вступив до Чину Василян у Добромилі, що саме тоді переходив свою реорганізацію. У свято св. Василя Вел., 14 Січня 1889, він склав вічні обіти і прийняв чернече ім'я — Сотер. Свої богословські студії закінчив в ісуїтській Колегії в Кракові, та 18 липня 1891 року прийняв сан пресвітера. Як монах-місіонер він скоро здобув великий розголос в усій Галичині. І, саме, ця важка праця була причиною, що він отримав номінацію на першого єпископа нашої Церкви в ЗДА.

Слуга Божий Митрополит Андрей просив папу св. Пія Х вислати славного місіонера С. Ортинського до Америки, бо середню здібна людина в тому часі не дала б ради трудностям, які там назбиралися десятками років. Владика Ортинський уже у дорозі написав своє Пастирське Послання до своєї пастви, запевняючи всіх, що їде до Америки прикрасити Українську Церкву світлом правдивої Христової віри і засадити тревалі квіти, християнські чесноти; піднести культурно й економічно наші громади та рознести славне ім'я Русі-України по всьому світу.

27 серпня 1907 р. він став своїми ногами на вільній землі Вашингтона і з тим моментом не знав відпочинку. Він мусів перемагати великі труднощі, перш усього, від москалів і москвофілів, що хапали його вівці. Він мав труднощі зі сторони змідяризованих священників і людей із Закарпаття, що не погоджувалися з українським патріотизмом владика. Він терпів і від своїх латинських собратів по чину, бо треба знати, що спершу він не отримав повної юрисдикції, а діяв лише позиченою від латинських місцевих ординаріїв, які нерозуміли його ані його української пастви. Його важкого положення не розуміли свої «ліберали» різної масти, що на силу поробили себе «батьками народу» і не допускали владика до голосу в тих інституціях, що їх нещодавно заснували наші священники. Це останнє найбільше боліло владика.

На щастя, Бог наділив епс. Ортинського красою тіла, милим виглядом, веселою вдачею, чистим хрустальним характером, а щонайважливіше, небуденним таланом красномовства і сильним дзвінким голосом, яким він виголошував свої довгі надхнені проповіді, навіяні любовю Бога і рідного народу. І досьгодні люди в Америці пам'ятають як Владика Ортинський, де в якій громаді був «клопіт», їхав туди і промовляв годину-дві і по такій проповіді люди таки добре виплакалися і зачиналося нове життя.

По сьоми роках такої праці, 17. серпня 1914, свяц. Конгрегація окремим декретом створила в Америці Український Екзархат, так що Владика Ортинський міг діяти своєю власною юрисдикцією без перешкод з латинського боку. Про ріст нашої Церкви в тому часі говорить факт, що напр. в 1909 р. було в Америці 140 церков і кількадесяток священників, а в 1916 р. було 269 церков і 220 священників.

І, саме, у розгари апостольської праці й в силі віку несподівано захопила Владика смерть, 24. березня 1916. Його тлінні останки поховані в його Філядельфійському соборі під правим образом св. Йосафата. Уже скоро вони будуть перенесені до нового величаючого собору, збудованого його другим наслідником, Високопреосвц. Архиепископом-Митрополитом кир Амврозом Сенишином.

У 100-річчя з дня народині і 50-річчя з дня смерті українські католики в Америці з любовю згадують свого Вла-

дику-піонера Ортинського, а Провидінці свого Основника і Покровителя, Кир Сотера Ортинського. Він поклав сильні основи під нашу Церкву в Америці і на них вона розвилася в Митрополію, перед якою важливе завдання в обличчі знищення Церкви в Україні. Владика Ортинський вірив у велике призначення Русі-України в близькій майбутності і цю віру передав своєму духовенству і мирянам, і з цією вірою трудяться сьгодні сотні священників, сестер і сотні тисяч мирян у трьох єпархіях Американської Провінції.

Михайло Бабій, артист-маляр.

Відповідь проф. Горняткевичу

Ця величйна соняшна катедральна церква, що її щойно збудовано під керівництвом архитекта Юліяна Ястремського і за ініціативою Митрополита Амврозія Сенишина, та з допомогою вірних і парохій, які на побудову катедрі офірували 3.300.000 американських доларів, є одною із краших взірців української модерної архітектури, яка вмістила і прекрасно сполучила усі етапи розвитку нашої архітектури, при застусуванні модерної будівельної техніки і модерних матеріялів, і яка прекрасно репрезентує поступ нашої церковної архітектури в Зединених Стейтах Америки.

Хоч у Катедрі є явні архітектурні форми з найстаріших наших церковних взірців, так званих ротонд, які відкрив світові наш великий дослідник нашої архітектури проф. Володимир Січинський, який у його книжці «Пам'ятки Української Архітектури» докладно описав і проілюстрував наші шедеври архітектурного мистецтва, в тім числі і наші ротонди, на взірці яких збудовано і Філядельфійську Катедру, але остання не є жодною копією тих, що існували досі, а є оригінальним твором, на якому позначилися властивости нових будівельних матеріялів як шкла, сталі і бетону та будівельні конструкції, що в свою чергу мали вплив на стиль Катедрі при її побудові.

Хоч катедрна має також елементи конструктивних форм взятих із царгородської катедрі св. Софії, як її купол, але ці конструктивні форми як певні елементи використані для композиції з іншими конструктивними формами як барочними просторовими аротними нішами, а які надають катедрі стилевої оригінальності в композиційному розумінню. Згадані аротні просторові ніші творять так званий кістяк споруди і є просторовим поясом, що поширує споруду від так званої основи восьмикутника і доповняє композицію додатковими функціональними елементами. А функція цих елементів є не тільки як кістяка споруди, а й прозорих шкляних стін, щоби крізь них проходило як мога більше сонячного освітлення до всього інтер'єру. Во як відомо, що соняшне природне освітлення є найсильніше від усіх штучних освітлень. І наколи в Катедрі є більша частина стін зі шкла, то таку Катедру сьміливо називаємо соняшною. До речі, згадаю, що навкруги нас виростають шкляні споруди, хмародери, які завдячують новій будівельній техніці і новим видам будівельних матеріялів, про яких мова і в споруді Катедрі.

Оскільки на Катедру появилася критика у кількох статтях, які написав проф. Горняткевич, що є членом УВАН'у, який уболіває над тим, що Катедрна не є побудована ані на відповідному місці, ані у відповідному стилі козацького барока, приточуючи цілий ряд других питань і осудів і оскільки він осудив запозичення для філядельфійської катедрі форми куполу із царгородської св. Софії уважаючи стиль філядельфійської Катедрі за стиль сучасних жидівських божниць, то я стаю в обороні позицій нашого стилю, який він з легкої руки від нас відчужує і не заслужено та безпідставно приписує Жидам, з тією тільки льогікою, що ім можна для жидівських божниць наслідувати архітектурні форми і елементи царгородської церкви св. Софії і наші ротонди, але цього не можна робити нам.

Безперечно, критикувати вільно кожному і кожному можна висловлюватись в пресі, бо через обмін думок, ми удосконалюємося і удосконалюємо наші сусідські діла. Адже сам критик може легко помилитись і може крім по-

милок підказати також конструктивні думки, які варто для діла використати. Фактично я не бачив вітражів ані їх кольориту, на яких у Катедрі акцентується уся майже декоративна живопись повязана з нашими релігійними і естетичними почуваннями і традиціями. На мою думку, у Катедрі повинно бути місце для прекрасних мозаїк, якими пишався Київська Софія поруч облицювок інтер'єра дорогого мармуру. Але ця праця може бути виконана пізніше, після підбору відповідних до цього проектів і майстрів.

Думаю також, що справа Катедри є справою великою, яка нам робить честь, на яку ми повинні бути гордими і дивитись в перед з певним оптимізмом і допомогати їй остаточному мистецькому завершенню.

Користаючись такою великою нагодою, як творення певної публічної opinio навколо справи філіядельфійської Катедри, якою ми всі повинні гордитись — я висловлюю усі мої шляхотні думки із моїми найкращими побажаннями і GRATULACIAMI усім тим, хто спричинився до її побудови.

Клівленд, 24. вересня 1966.

Ю В І Л Е І :

750-РІЧЧЯ КОРОЛІВСТВА ГАЛИЧИНИ

В цьому році припадає ще один важний ювілей, коли Галичина стала королівством.

Як відомо, по смерті князя Ярослава Осмомисла галицькі бояри не захотіли признати його синів за наслідників галицького престолу. Вони то звернулися до мадярів пропонуєчи престол в Галичі — Коломанові. Мадяри на це згодилися і тоді на доручення папи Іннокентія III острогонський архієпископ з Угорщини коронував Коломана на короля Галичини. Тому що був малолітнім, галицькі бояри кермували державним життям в його імені.

По Коломані став королем галицький князь Данило ітд. Галичина тоді стоїть у вершці своєї слави відпирючи атаки Татарів, що саме в тому часі були Київ здобули і положили край Київській Державі. Тоді Галичина перебирає на себе правління київською землею.

Коли при поділі Польщі Марія Тереса видвинула свої претенсії до Галичини, то вчинила це на основі титулу, що мадярські королі були рівночасно королями Галичини. Тим робом Галичина була врятована від окупації Росії яка вже через кілька літ адмініструвала безправно Галичиною.

Цікаво, що майже всі українські часописи у вільному світі йдуть московським большевикам «на руку», щоб замазати назву Галичини, заступаючи її безбатьківським окресленням «західні землі України».

80-ЛІТТЯ КАРДИНАЛА ГУСТАВА ТЕСТИ.

Дня 18. липня 1966 минуло 80 років з дня народження Про-префекта Священної Конгрегації для Східньої Церкви, Його Еміненції Густава Тести.

З цієї нагоди Високі церковні достойники та представники Східних Церков, між ними наш Верховний Архієпископ кардинал Кир Йосиф, зложили достойному Ювілятові найкращі побажання. Окремий лист з привітом і побажаннями вислав Папа Павло VI, підкреслюючи його заслуги на Службі Римської Церкви, зокрема останню у римській курії, де очолює два важні уряди а саме як Про-префект для Східньої Церкви та як Про-пресідник Ради адміністрації материяльних дібр Апостольського Престолу.

Годиться підмітити, що так його попередники як він самий чимало щедрою рукою призначили на українські культурні цілі, як університет, УТГІ в Мінхені.

Підписане Українське Католицьке Видавництво в Мінхені шле свої побажання у снівській покорі благаючи у Господа многих Йому літ для добра Римської Церкви і Східних Церков. Хай Всевишній дарить Його черствим здоров'ям і подасть достатньо потрібних сил.

Українське Католицьке Видавництво в Мінхені.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ЙОГО ЕМІНЕНЦІ КИР ЙОСИФА.

Верховний Архієпископ, Митрополит Галицький, кардинал Кир Йосиф обходив в неділю, 28. серпня 1966 золо-

тий Ювілей священства врочистим Богослуженням в храмі св. Петра в Римі. На св. Літургії були прийняти Апостольський Візитатор, архієпископ Кир Іван Бучко і білоруський титулярний єпископ Чеслав Сіпович, як рівнож монахи й монахині та українська громада, яка живе в Римі.

Кардинала Сліпого рукоположив тодішний галицький митрополит Андрей Шептицький після свого повороту з трилітнього царського ув'язнення.

Редакція Українських Християнських Вістей зі щирого серця вітає Еміненцію з його ювілеєм і шле горячі побажання ще багато літ прожити між нами і довести своє стадо до обітваної Землі.

ЮВІЛЯТ ПРОФЕСОР ДР. ОЛЕКСАНДЕР ТИСОВСЬКИЙ.

В цьому році припадає 80-річчя з дня народження Проф. Дра. Олександра Тисовського, основника «Пласту».

З того приводу відбулися величаві святкування як в Мінхені так у Відні. Українці громадно прибули на уладжені імпрези і привітали достойного Ювілята wraz з його дружиною.

Редакція Українських Християнських Вістей вітає від себе щиро Вельми шановного Ювілята і бажає багато літ прожити і радити овочами своєї праці.

ЗАЯВА ПАТРІЯРХА АТЕНАГОРАСА В ЦАРГОРОДІ.

Сповненими надії словами Царгородський патріарх Атенаторас ще раз висловив свою думку про можливість поєднання між римо-католицькою і православною церквами. У розмові з представником атенського часопису «Акрополіс» патріарх між іншим заявив, що теоретично таке поєднання вже існує, а фактичне незабаром сповниться. Дослівно патріарх сказав: Я маю плян, над яким я працював протягом десяти років а який побудований на взаємному розумінню і обопільній любові. Цей плян розпрацьований до найменших подробиць. Одначе ще не прийшов час, щоб його прилюдно виявити. Патріарх potwierдив, що між Римом і Константинопелем розпочалися теологічні дискусії. «Ми є вже в єдності з Римом і тепер в Ім'я Христа намагаємося відновити таку спільноту, яка б усунула всяку тінь вікового, а тому такого абсурдного нашого розєднання. З цієї причини теологи вже розпочали працю.

Далі патріарх висловив своє бажання ще раз зустрітись з Папою Павлом VI і то в Римі. — Одначе побоюється, що нагоду міг би використати турецький уряд і не дозволити патріархові повернутися до Константинополя. Недавня розмова патріарха Атенатораса з президентом Туреччини не дала позитивних результатів.

За «Шляхом Перемоги» з дня 4. 9. 1966. «Шлях поєднання».

Від редакції: Найвищий час, щоб православні Українці приступили теж до діалогу!

СТУДІЙНІ ПОДОРОЖІ ДО СВЯТОЇ ЗЕМЛІ. ТОВАРИСТВО В ЛЮЦЕРНІ.

В Люцерні в Швайцарії діє від ряду літ інтерконфесійний Комітет для біблійних студій, по німецьки: Интерконфесіонелес Комітее фір бібліше Студіен. Участь беруть самі експерти, що на місці дають пояснення учасникам студій. Так було кожного року.

В 1967 році відбудеться така поїздка кілька разів, що тревати ме 17 днів. Участь в проводі беруть: Проф. Др. Христіан Маврер з Берна, Др. теології Отмар Кель з Ціріху а технічний провід спочиває в руках директора Євгена Фогта, Габсбургерстр. 44, Люцерн, Швайцарія.

Аналогічна поїздка відбудеться в 1967 році до Греції включно з відвідинами Крети і Родосу під кличем «Слідами апостола св. Павла». Тревати ме 16 днів. Науковий провід спочиває в руках Дра. Рудольфа Гіштанда, професора з Ціріху. Технічний провід як висше.

Ізда літаком коштує 1950 шв. франків, крім видатків у звязку зі сномань. Блисші відомості в бюрі. На жадання висилається проспекти.

Українці повинні зацікавитись повисцими студіями і теж взяти участь!

З дороги до чудотворної місцевости в Ля Салет у Франції

По отриманні вяснення від маестра Крука, що він працює над статуєю Матері Божої в Ля Салет, призначеної до Риму — я зацікавлений появою Матері Божої двом малим пастушкам, рішив у 1966 році виїхати туди, щоб бути наочним свідком прощ, які відбуваються рік-річно до цієї місцевости.

Я виконав мою постанову тим більше, бо обіцяв відбути прощу до Матері Божої, щоб зложити подяку за выздоровлення мого друга з грізної недуги. Їзда була получена з непевністю, бож досі ніхто з Українців туди не навідувався, за виїмком до Люрду і не можна було уточнити, де ця місцевість. А виявилось, що доїзд туди не тільки був скорочений, але не вимагав тих коштів подорожі, що до Люрду.

На основі карти міг я ствердити, що дорога до Ля Салет веде через Ліон, Гренобль в Савонії. Як довго мала тревати їзда, не можна було обчислити.

У дні 26. 8. 1966 виїхав я поїздом через Штрасбург до Ліону, а тут рішив засягнути інформації на дальшу дорогу. По дорозі вступив до наших робітників в Сошо, Інсенкурт, щоб не тільки їх відвідати, але довідатись децю ближче про цю місцевість. На жаль, наші робітники не мали найменшої вістки про таку чудотворну появу. Вони, зацікавлені національним питанням, навіть не робітничим, виявили повну байдужність, але що більше ні один зі священників обслуговуючих ті громади, ніколи не дав почину відбути таку прощу до Ля Салет, відому цілому світові, лише не нам!..

Звідсіля я виїхав до Ліону, щоб бути у о. ген. вік. Василика, але, на жаль, не застав його дома. Тут у робітників, з якими мені прийшлося познайомитися, я теж не міг нічого довідатись про це відпустове місце.

Тому рішив сам відбути поїздку до Гренобль, а звідтілі автобусом до Ля Салет. Я їхав з великою цікавістю, перший раз побуваючи в тих сторонах, що мають назву Савонії. Гренобль, положений вже в Альпах, що становить більший осередок промислу і туристики. Дальше поїзд вже не їхав і треба було автобусом удатися до згаданої місцевости. На означену годину в полудне автобус уже був виповнений прочанами і мені було радісно доїхати на передодні 28. серпня, себто на Успення Матері Божої по нашому обряді. Їзда була приємна. Ми все вище і вище підносилися в гору. Їхали ми урвистими берегами, де гори ще вкриті лісами і уявляють собою цікавий вигляд. Ми станули на одній терасі, немов рівнині, де розложилось містечко Кор. Ідучи всідали нові прочани. Знову ідемо все вгору і вгору, ліси вже рідші, а шпилі гір немов неба сягають. Знову ми опинилися на рівнині, а перед нами гори ще раз так високі... Вже лісів мало деякі шпилі цілком голі а деякі поросли травою. По трьох годинах їзди ми станули в селі Ля Салет але далеко ще не в тому місці, де тому 120 років зявилася Мати Божа двом пастушкам, Меланії і Максимінові.

Живіще забилося мое серце, що я вже у мети, що прийдеться мені першому Українцеві зложити поклін Тій Матері Божій, що зі сльозами в очах просила дітей про молитви. А треба знати, що це були часи по французькій революції. В наслідок негативної постави енциклопедистів до віри та релігії французький нарід теж цілковито збайдужнів. Церкви були порожні, а навіть діти не знали молитов. І саме ті околиці, заражені безбожністю, вибрала Мати Божа, щоб дати важне післанництво. Появилася в ясний день повище села Ля Салет в мульдї, де діти пасли худобу. Поява Божої Матері малих дітей спершу налякала, а вони врешті побачивши Матір Божу в сльозах, подумали собі, що то певно якась мати, що її діти прогнали з хати.

Та Мати Божа, або як її діти називали — Гарна Пані, встала і почала з ними розмову. Виявилось, що діти були абсолютно релігійно не практикуючі. Тоді Мати Божа ви-

разно сказала, що, коли нарід не буде молитися, не буде святкувати Свят і не перестане лихословити, тоді спадуть кари на населення і вона не в силі буде відвернути караючу руку Свого Сина. Діти вислухали ті слова, але не здавали собі справи зі значення появи. Та все таки понесли цю вістку в село і докладно, як чули самі, розповіли селянам, що вже були теж безвірними. І настав зворот! Виросло зацікавлення появою, люди масово почали спішити до цієї гори, що на висоті, немов в хмарах. Владика з Гренобля зарядив слідство, яке виказало, що поява тієї Пані джебо Матері Божої, стала ся тоді саме, коли витрискло джерело, яке й досі дає воду до пиття, та що почали діятися чуда.

Така історія появи, яка має переломове значення, а яка нам невідома? Поява Матері Божої в Ля Салет є на 6 літ скорше, як в Люрді. Поява Матері в Ля Салет мала остерегти людство через малих пастушків перед карою, яка гряде із за непослуху заповідям Божим. З того часу дається зворот в історії Франції, а саме навернення люду до Церкви. Священники сповіщали, що храми Божі переповнені, як ніколи досі. Зацікавлення побожним народом спричинює, що тут осідають монахи, які дають почин до створення Чину Салетинів, яких обовязком є ширити культ Пречистої Матері Божої, та які беруться до побудови Храму-Святині для обслуги вірних, що рік річно напливають у ці сторони. Поява Матері Божої має переломове значення і воно обовязує, властиво, всі народи. — Французи, Англійці, Німці, Швайцарці почали масово туди вдаватися і просити ласк. Звістка дотирає навіть до Польщі про славу появу Матері Божої, але не до нас. А тимчасом ми на еміграції і далі не знали про чудесну появу, хоч їздили все до Люрду. Але коли їзда до Люрду получена з великими коштами через віддаль, то їзда до Ля Салет далеко коротша, але теж цікава і важна післанництвом Марії.

Випадок хотів, що маестро Крук отримав доручення вирізати статую Матері Божої до церкви в Римі, а через мое зацікавлення і мою прощу сподіюся, що наш загал скористає з найближчої okazji і вже на другий рік попливуть прощі. З Ліону, зі Сошо, зі Штрасбургу, а навіть з Мінхену, щоб тут у стій Матері Божої-Плакучої ще раз усвідомити собі, яка гроза жде людство, як що воно не поправиться!

Володимир Мурович.

На другий рік 1967 їдуть Українці з Мінхену з процією до Ля Салет. Проща передбачена на весні або в осені, залежно від того, коли відбудеться Ювілейне Свято в честь Св. Священномученика Йосафата в 100-річчя його канонізації, що саме припадає в 1967 році.

Читайте

„УКРАЇНСЬКІ ХРИСТІЯНСЬКІ ВІСТІ“,

орган української християнської

партії в Німеччині!

Мати Пречиста Плакуча в Ля Салет, у Франції.

УЧАСТЬ УКРАЇНЦІВ В КОНГРЕСІ „ЦЕРКВА В ПОТРЕБІ“

В ДНЯХ 3 - 7 СЕРПНЯ 1966 В КЕНІГШТАЙНІ

Вже 16 раз збираються представники поневолених націй, що попали під впливи безбожницьких режимів, в «Домі Зустрічі» в Кенігштайні. Участь беруть також Українці, як найбільш зацікавленні в проблемі визволення так релігійного як національного.

Гостив нас все ввічливий о. проф. Кіндерман, недавно пивсвятий на єпископа. Ми мали можливість вислухати ряд рефератів, що стояли під кличем єкуменізму; учені католики і протестанти взаємно доповнювалися своїм ставленням в трудних справах наближення до себе. З представників поневолених народів виступили з доповіддю: о. Гайдлер, Чех і Мадяр Н. Н. Українці заняли радше пасивне становище, не виявляючи найменшої активності. Їм полишено лише виступ для розваги. Також на сходинах преси не прийнято внеску, щоб на слідуючий раз дати основний реферат «Україна а Росія», деби наголошено саме най-

важніші противорічності тих народів на релігійній і політичній ділянці. Бож відомо інші народи втішаються релігійною свободою, чи то буде в Польщі, Румунії або Мадярщині. Тоді як в Україні релігійне питання майже не існує а коли існує, то в душах віруючих. Заряд «Зустрічей» не звернувся до Українців з пропозицією взяти участь в виставці і вийшов куріоз, що всі народи дали свої експонати чи радше графічні зіставлення життя церков, а з Українців лише Українське Католицьке Видавництво переслало заздалегідь свої видання, чим вказало на існування також української групи. Очевидно, колиб були зацікавлені інші видавництва, наш відділ був би імпозантний і звернув би увагу на наші наболілі питання.

Тому слід на майбутнє нам Українцям не здавати позицій а всебути активними тимбільше, що ми як чисельна нація заслуговуємо на передове місце.

Зізд Українського Католицького Робітничого Руху в Ессені

В днях 26 і 27 червня 1966 відбувся Зізд Укр. Католицького Робітничого Руху в Ессені, щоб по році свого існування дати звіт з дотеперішньої праці а рівночасно намітити плян на майбутнє.

Наради відкрив голова організації Вп. П. Кушлик і привітав прийвних. До почесної президії покликано трьох гр. католицьких Священиків, що були організаторами цього Руху а також прийвного одного православного священика. Крім о. Петерса, що був душею Зізду, засіли в президії о. Томашівський Іван, як декан і відпоручник нашої Екзархії і о. Стефан Дмитришин, парох Мінхену. Крім них покликано прийвного представника конфедерації українських вільних професійних спілок на Францію Вп. ред. Поповича з Парижу, мґра Остапа Гуцала, як правного дорадника в робітничих справах і Дра. Володимира Муровича як представника Українських Християнських Вістей в Мінхені. Також був покликаний представник німецької католицької організації, з якою УКРР співпрацював.

Подано порядок нарад, після чого забрав голос Всч. о. декан Томашівський і виголосив ідеологічний реферат про значення робітничої організації, її побудови на католицьких засадах по думці папських енциклік «Рерум Новарум» і «Квадратезімо Анно». Реферат був дуже добрий, дещо ріжний від реферату ред. Поповича, що наголошував лише конфедерацію вільних спілок а не вагу поодиноких осіб, що їх мали становити наші робітники.

Колиж на Зізді явився наш предстаник, зложив побажання для управи під оплески прийвних, Др. Мурович підкреслював, що коли робітництво у других народів відіграє важну роль у будові держави, є підставою добробуту нації та користується великими правами, тоді задум мати таку організацію у нас, є подією епохального значення і нам лише привітати і побажати красних успіхів. Колись наше робітництво в краю обходилося без такої організації і йшло в хвості польської партії соціалістичної, що входила всклад II інтернаціоналу. Тому інтереси нашого робітництва не були заступлені. А коли прийшов час визвольного змагань, ми у Львові не маючи також організованого робітництва, найшлися немов у чужому морю.

На салі було около 100 робітників, прийвних враз зі своїми дружинами, були також гості зацікавлені робітничим питанням. На салі панував милий настрій, а дискусія виявила великий рівень свідомости нашого робітництва. Усі промови робітників були гарно виголошені і всі давали вислів потреби сильної організації робітничої. Також промовляв о. Петерс від самої організації і представник німецького робітництва. В якийсь час прибув також на наради наш Екзарх Кир Плятон а прийвні привітали гарячими оплесками.

Так пройшов перший день а другий день недільний був присвячений Богослуженню, на якому наш Єрарх відслужив архирейську Сл. Божу і виголосив важне слово. Співав хор німецьких аматорів, що вже добре засвоїли собі наші мелодії.

По Сл. Божій були всі учасники запрошені до салі Кольпінга, де приготовано спільну перекуску, після чого слідувала частина привітів і концертова. На салі був прийвний також німецький помічник-єпископ кир Юлій Ангергаузен.

Товстмайстром був о. Петерс, який уділював голосу поодиноким особам та мистецьким групам. Першим промовцем був наш Екзарх кир Плятон, що щераз підкреслював значення і потребу організації українського робітництва на католицьких основах. Українські робітники найшлися саме на терені великої промисловости, де вже дє подібна організація німецьких робітників-католиків. Тому їй нам слід з ними співпрацювати. Другим промовцем був згаданий влади́ка-помічник, що виголосив теж пламенну промову підкреслюючи, що досі не мав змоги ближче стрінутися з українським робітництвом а також не був озна-

комлений з українським питанням. Перша книжка про Україну, яку прочитав з великим зацікавленням, була «Ді Україне вайнт», яка зворушила його чимало, що є ще нація, що терпить переслідування на релігійному і національному полі, і що слід би їй прийти з поміччю. Зі заявою належної підтримки там, де треба, закінчив промову єрарх під френетичні оплески прийвних робітників і гостей. Знаменною була третя промова а радше доклад про робітничє питання, який виголосив президент «Кат. Арб. Беверунг» о. прелат Висте. Також цей бесідник зложив заяву, що не мав змоги ближче запізнатись з українським питанням а коли вже існує католицька організація у вас, яка має спільні кличі і дезидерати з німецькою робітничою масою, тоді ніщо не стоїть на перешкоді нам єднатись і створити потрібну нам силу. Доповідь була виголошена з незрівняною аргументацією. Заявою помочи нашій робітничій організації закінчив свою ціну промову.

Після того виступив німецький церковний хор з кількома продукціями, що було великою духовою рекреацією. В заміну за це ми — сяля заспівали наше галицьке многая літа». Врешті на сцені пукався в строю козацького полковника, з бандурою в руках, нам відомий оперовий співак Вп. П. Богдан Шарко.

Його появу привітали учасники Зізду, що нераз мали змогу на інших імпрезах чути його виступи, з належним аплявзом. Його відспівані три пісні між іншим «Думи мої» до слів Шевченка і «Ой Морозе Морозенку» з чудовою інтерпретацією та сильним могутнім баритоном викликали серед публіки небувалий ентузіазм, що перемінився в овацію. Його виступ в строю козацьким і його виконання було кульмінаційною точкою нашого підйому.

Молитвою закінчено цей перший робітничий Зізд і учасники почали розходитися. Багато наших робітників прибуло власними автами, так, що гості не потребували журитися способом льокомотії. Ще раз зійшлися робітники у своїй власній домівці і ту провели ще деякий час на гуртірці. Єднала їх велика ідея, що прийшов час і на українське робітництво, коли досі наші установи в Мінхені тим питанням цілком не цікавилися. Під опікою Церкви є надія, що наш робітничий рух обійме всю нашу сміґрацію в Німеччині. Важне, щоб організацію повів хто небудь досвідчений і лише щоб ту організацію зведено до політики, як вже можна вичути тенденції.

До цього звіту не можна би властиво нічого додати, як би не те, що зразу виступили неоправдані амбіції, чому не покликано до почесної президії представника УХРУ. Тому в звітдоленню з нарад УКРР Вп. Заяць дозволив собі пропустити прізвище Дра. Муровича, нашого представника на Зізді, маркуючи в той спосіб своє невдоволення. Але Вп. Кушлик виходив з заложення, що кожний український адвокат був з робітничим питанням докладно ознакомлений і лише тією думкою руководився покликуючи поодиноких осіб.

Побажати б Укр. Кат. Робітничому Рухові стати могутньою організацією, щоб на випадок звільнення наших Земель з окупації оця організація вже могла діяти вибиваючи атут з рук ворожих чинників. Йдеться також проте, що б не дати зійти так потрібній організації на манівці і не ввести політики.

Коментатор.

В сучасну грізну добу Християнство є найсильнішим і нездобутим для людей бастионом.

Христова релігія це блискуча і вічно заперечуюча відповідь на тези комунізму.

Мінхенці у гостинному Відні

Присвята Вп. проф. Андрієві Гнатишину в 60-річчя з дня його народин

За ініціативою гол. Управи Представництва Українців у Німеччині рішено відбути греміяльну поїздку до Відня, щоб навязати ближчі взаємини з Українцями, що живуть тут з давен давна а що найменше від першої світової війни, що найшли собі немов другу батьківщину. Є ріжниця, яка відразу впадає між цими двома групами Українців: Мінхенці залишилися такими, якими були від початку, тоді як Віденці це вже автохтони.

Осередком релігійного а той національного життя є. гр. католицька парохія враз з Церковним Братством при Церкві св. Варвари, що стала нашою церквою ще від 18 століття. Довголітнім парохом був о. прелат Мирон Горникевич а від ряду літ стали оо. Василяни. За вірних мали вони Галичан і Буковинців, які то останні в недавньому часі з невідомих причин виступили з церкви св. Варвари. Створений хор під орудою проф. Гнатишина при братстві, який щонеділі і свята співав в церкві св. Варвари а на запросини Австрійців по всіх усюдах віденської округи, був тим лучником позитивно думаючих громадян. Цей хор під голуванням Вп. Ю. Плешкевича діє до сьогодні і щонеділі дає духові концерти, на які приходять також чужинці. І ми, що прибули з Мінхену, мали приємність бути в церкві і стояти весь час під враженням незрівняних церковних мелодій, скомпонованих проф. Гнатишином. А сама Церква в стисло означенім обрядово стилі чинить непроминальне враження. Кожний приявний є молитовно настроений. Дух набожності пробивається і під час Сл. Божої, ви не вчуєте розмов як пр. в Мінхені. Разом зі священником хор в часі Сл. Божої становить одну споєну цілість!

Це бувби загальний фактичний образ теперішнього українського Відня, що так багато втратив на свому віці. А мимо цього, як мило нас вітали Віденці у перший день нашого перебування, ми чулися немов дома, коли в Мінхені почувасте себе як емігранти. Тому належить признання президії ЦПУЕН Вп. мгр. А. Мельникові і секр. Володиміру Леникові, що здобулися на поїздку, що поширили наші взаємини, які вийдуть на добро Мінхену.

Мінхенських гостей привітав в неприяві Дра. М. Дзєровича проф. Гнатишин і всч. о. Тарас Прокопів в імені пароха, що був тоді перешкоджений. Ми засіли до столів і поплила розмова а буфет доставляв раз у раз червого як кров вина, та закусок, в тому віденських голубців. Але на тому вечір бувби дуже монотонний, як би потім не поплила забава при акомпаніяменті арій з плит і тут виявив свос майстерство дипль. інж. Паніч, який зачораз надавав інші мелодії, чим зворушив найбільш ослапих. А властиво таких небуло! Все раділо під впливом отого зближення, яке має велику педагогічну вимову...

Але кульмінаційною точкою була поява ще одних гостей! Це були Українці з Канади і Америки, що якраз вертали з родинних сторін Львова і Києва, які внесли нам багато рідного подиху. Їх оповідання і їх враження з краю вчинили ще ближній наш рідний край, хоч, здається, недоступний. Але ті страхіття і переживання, яких прийшлося їм зазнати, потрясли нами до живого.

Ми побачили, що в Україні наших людей не приймають гостинно, якби належало, що та вічна контрола робила їх несміливими, коли приходилося заpponeбудь підпадати під ригор отого порядку, до якого не привикли люди в демократичному світі. Нам прийшлося перший раз чути з уст очевидців, як не все там як слід, як санітарні відносини є примітивні, як сторожа безпеки унеможливлувала їх поруки, хоч вони їхали відвідати своїх рідних. Сцени, які діялися на вид прибувших на відвідини, сцени довгої розлуки — це материял хіба для мистців пера або пензля! Скільки плачу з радости, а той з наболілого серця прийшлося їм занотувати?!

Була це зворушлива хвилина для нас, що саме ми прибули в так щасливий момент, коли знайшлися разом з нами також рідні гости! Відень ликував, що міг нам принести стільки насолоди, стільки вражень! У той спосіб стався немов осередком взаємин Українців, розкинених по цілому світу. Відень в той спосіб активізувався, як ніколи, коли в ньому могли знайтися люди з давних часів і ріжних сторін! А коли зважити, що Відень, колись сто-

лиця наддунайської монархії, де ми Українці мали можливість стрінутися з заходом, де наші парламентаристи виступали як речники наших непередадених прав галицької волості, коли ми самі нагадали собі часи, як наш покійний Слуга Божий кир Андрей промогласним тоном домагався креовання українського університету у Львові, коли по програній в часі наших визвольних змагань Відень став місцем осідку для нашого диктатора Президента Дра. Євгена Петрушевича, як кипіло тут життя державне в екзилу, аж доки ми самі його не завалили, коли дали згоду на зречення суверенности Галичини на користь Польщі — тоді стріча у так великому масштабі лише у Відні можлива.

Та коли по перерерві загомоніли мелодії віденського вальса, коли на внесок проф. Гнатишина доручено вп. Дру Муровичу аранжування того танку, ми забули на сучасні злидні а наші струнки Мінхенці кинулися у вир забави вибираючи наших милих віденок до танцю. А наші Віденки — це жінки не тільки привабливести, але й поваги.

Ми мали змогу познакомитися в часі сходи з давніми Усусусами, ми стрінули ряд знайомих, що брали участь в забаві. Немов ми найшлися на забаві «Червоної Калини» у Львові.

Але не бувби повний образ віденського життя, якби не згадати наших молодих студентів і їх товаришок, що теж прийшли нас вітати. Це Українці, що не зазнали німецьких впливів, які чудово володіють українською мовою. Вони то нас відпроваджували, коли ми на другий день звиджували Відень під проводом нашого провідника ред. В. Леника, і виступили як співацька група, коли ми опинилися на Каленбергу, щоб щєраз пригадати собі історію міста, в обороні якого теж станули Запорозжці, коли прибули під проводом нашого полковника Шумлянського з відсічю. (Шумлянський став пізніше львівським спископом).

О год. 7-ій вечером подалися ми нашим автобусом у поворотну дорогу. Ми були вдоволени, що так несподівано гарно провели два дні в гостях українського Відня пообіцявши вже на другий рік явитись з більшою силою учасників.

Оксана Галицька.

Боа Констріктор

За дозволом «Нової Зорі» в Шикагу

Не один сплетняр, колиб міг прислухатись до своїх власних слів, себе може не пізнавби. Або може засоромився б так, що це вилікувало б його раз і назавжди з його слабості.

В Японії поліція накручує на стрічку розмову з пяною людиною. І на наступний день, коли цей витверезіє, як кару, дають йому прослухати його вчорашню конверзацію.

Остовпіла людина не хоче попросту вірити, що вона могла бути такою некультурною. Людина бачить, що низько впала під впливом алькоголю. У багатьох випадках нові методи японської поліції дали блискучі висліди, бо вилікували неодного з налогу. Коли б і в нас застосовано подібну санкцію до зідливих сплетнярів, мабуть можна було б віддихати чистішою атмосферою.

Сплетняр прикриває свою душевну вбогість, порожнечу та нераз великим і всебічним знанням про інших. Він усюди був, усе бачив і чув. Для нього іграшка сплямити чи знищити чиясь честь чи світлу репутацію. Куди б він не йшов — сіє за собою незгоду, руйнує мир і спокій родинний, поширює недовіря і ширить розбрат серед друзів. Руйнує усе довкілля тоді, коли сам не вмє нічого дати для шляхетної будови. Він завжди знає, що це повинно бути, але питає його, як повинно бути — ви не отримаєте відповіді.

Він мистець у розмалованні персонажів і творець надзвичайно цікавих історій, які тільки він і ніхто інший знає докладно. Він завжди вмє розповідати надзвичайно цікаво. Багато правдивих фактів він викреслює із своїх

закінчення на стор. 8.

Іван Франко.

Притча про красу

Аристотель мудрець Александра навчав
І такий у альбом йому вірш написав:

«Більш ніж меч і огонь і стріла і коса
Небезпечне оружжя жіноча краса.

«Тільки мудрість, наука і старші літа
Подають проти неї міцного щита».

Аристотель мудрець по садочку гуля —
Бач, Аглая іде і очима стріля!

Та Аглая, котрої надземна краса
Звеселяє людей і самі небеса.

Та їдких її слів і шпаркого ума
Всі боялися, навіть цариця сама.

Аристотель дівчині гаразд придививсь,
Як повз нього ішла, низько їй поклонивсь.

І промовив: «Аглає, благаю, молю!
Над всю мудрість, над сонце тебе я люблю.

«На часок-волосок зvoli волю мою!
Чого хоч зажадай, я для тебе зроблю.

Усміхнулася Аглая: «Цеж почесь мені
Що на мні зупинив свої очи ясні.

«Той мудрець, що пишеться ним Греція вся,
Що умом обняв землю, зглибив небеса.

«Я твоя. Що захочеш, зо мною чини,
Лиш одну мою просьбу в тій хвилі сповни.

«По саду тім, де вються доріжки круті,
Пів години мене проводи на хребті».

Усміхнувся мудрець. Дивні примхи у дівчат.
Та дарма! Обіцявся то вже годі бурчать.

І хламиду він зняв і рачкує піском
Його очі Аглая закрила платком
І сидить на хребті й поганяє прутком.

Так заїхали враз аж на площу садка,
Де під тінню дерев край малого ставка

Александр сидів, його мати й весь двір, —
Срібний сьміх там лунав і пісні і бренькіт лір.

А Аглая кричить: «Ну, мій ослику, ну»
Ще мінуточки дві! Ще мінутку одну!»

Аж у круг двораків його дівка пуста
Завела і зіскочила живо з хребта.

І платок із очей поспішила знять...
Що там сміху було, той пером не списать.

Аристотель мудрець Александра навчав
І такий у альбом йому вірш написав:

«Більш ніж меч і огонь і стріла і коса
Небезпечне оружжя жіноча краса.

«Ані мудрість, наука ні старші літа
Не дають проти неї міцного щита.

«Це я сам досвідив. Лише мертвець та сліпець
Може бути проти неї надійний борець».

Пам'ятник Івана Франка в парку перед університетом у Львові.

Мій спомин з лолинських часів

закінчення зі стор. 8.

дійшла у вічність а ми щасливо вернули, один зі Сибіру,
другий з Італії а я з України, коли завдяки злій нашій
стратегії встоятись не було сили...

Ми тоді порадили батькові покинути Лолин, що нам
стільки прикростей наніс, ми солідаризувалися з Іваном
Франком.

Тому можна на адресу Лолина закінчити спомин гірким
докором: «Ой Лолине, Лолине бойківський, на тебе нарі-
кає люд франківський!» Село сьогодні немов вимерло! Ли-
ше з листу брата довідуюся, що в саді о. Рошкевича вид-
ніе бюст поета на педесталю а люди йдуть попри нього і
ім байдуже.

Сум повис над Лолином, де пробував наш поет, коли то-
ді бував на radoщах, коли лелівав рожеві надії...

В. М.

З НАДІСЛАНИХ ВИДАнь:

Історія Римських Вселенських Архирейв. I. Том.

О. проф. Ісидор Нагаєвський.

Накладом Українського Католицького Університету в Римі.

Книжка, якої вартість недосяжна! Український читач має вперше змогу пізнати з найбільшою докладністю історію Вселенської Церкви, основаної нашим Господом Ісусом Христом, якого видимі наслідники постійно живуть в Римі.

Праця закресна на три томи а один вже поданий читаючій українській публіці, з гарним вступним словом нашого Високопреосвященного Кир Івана а присвячений Його Емінінці Блаженнішому Архiepіскопові-Митрополитові кир Йосифові і одною знимкою. Для вяснення мети видання такої книжки, ваги її в житті української нації дав автор на вступі теж свої завваги, що облешують орієнтацію у великому матеріалі, який нам доставив по великих і основних студіях.

Багато українських істориків змагалося у виданні тієї історії, не враховуючи теж підписаного, що написав історію Римських Папів але популярно для ширшого загалу, яка ніяк не може йти в порівняння з історичним матеріалом нашого Достойного автора. Моя праця є досі в манускрипті.

Зачнімо з Божію поміччю оцінку цієї переважної публікації, що дав нам автор немов в дарі, коли ми не були приготвані в розгарі подій в світі дістати книжку, що як бальзам діє чаруючо на нашу зболілу душу.

Ми привикли трактувати себе приклонниками Сходу і нам важко було досі зачерпнути з тематики, яка властиво є спільною як Сходові так Заходові. Бо незаперечною правдою є, що два великі апостоли св. Петро, голова Церкви і св. Павло, апостол народів, пробували в Римі, там понесли одного дня смерть а кров їх wraz з мученичою смертю визнаців Христа стала посівом під розвиток могутньої Вселенської Цевкви, яка сьогодні займає домінуюче становище в світі, на яку звернені наші очі як прибижища людства а тимбільше поневоленних народів.

Вправді на протязі нашої історії втовкмачувано нам неприємність до спільноти західних народів та останніми часами того роду мислення розвіялося на наших очах; ми своїм героїзмом, своїми жертвами запечатали свою привязаність до західної культури, бо ми релігійно ті самі, хоч зі східним обрядом. Коли ж на Ватиканському Соборі виразно підкреслено рівність обрядів, то вслід за тим ніщо не стало на перешкоді або радше категоричним імперативом було дати історію Римських Вселенських Архирейв як нам рідну.

Розчитуючись в біографії поодиноких намісників Христових, ми бачимо як від зарання нашого Християнства Римські Папи є в стислому звязку з нами, як навіть тлінні останки папи Кліментія найшлися на нашій території, як ними висвячувано наших українських митрополитів, коли Греція забажала мати своїх представників на нашому митрополитичому престолі.

Безпереривність в кермі Вселенською Царквою, що її так правдиво змалював нам автор, викликає рефлексії, що історія народів в світі, це частина історії Церкви з того часу, як народи включилися як визнаці Христової благовісті. Як та історія тягнеться одною ниткою століттями до наших часів! Спершу римські Папи правлять Церквою малими етапами, бо це ж часи переслідувань. Героїзм Папів є так очевидний, що не насуває ніяких сумнівів, що вони є носіями Божої науки.

Іх осідок в Римі був подиктований рацією вселенського мислення, бо ж ні звідки не могла віра так успішно розвиватися, як з осередку світової римської імперії, що тодішнім світом заволоділа а подальші племена тонули в тьмі кромешній. **Перемога Християнства у тій поганській столиці — це триумф Христової Євангелії**, яку голосили перші апостоли в Римі а пізніше їх наслідники, — Папи Римські. Чи можна собі представити похід Християнства

в такому темпі з іншого місця, як не з Риму? Чи могли би народи Сходу виявити стільки ентузіазму, що народи Європи? Чи не належало вперед голосити Христову віру серед культурних народів, що краще могли пізнати засади віри? Чи це не була місія тих народів, що осіли по розвалі римської імперії як Романів, Германів і Словян, які по нинішній день ведуть провід в цивілізаційному походіві, проти яких якраз звернені вороги Церкви, що бажали би опанувати все людство а як раз натрапляють на сильне коріння віри, яке запустила Христова Церква в Європі.

О. проф. Нагаєвський зі стислою науковістю, на підставі доступних йому джерел, охопив усі етапи діяння Папів і в чудовій мові дав нам образ кожного Папи. Мов в калейдоскопі просуваються перед нашими очима Христові Намісники з ріжними іменами, з ріжних народів, що виявляють великий хист правління Церквою, який можна означити лише Божою опікою, якщо часом заважують світські впливи, які бажали би завдати останній удар тій Божій установі.

Автор з логічною послідовністю видигає моменти небуденної влади Христових Намісників, якій мусять коритися пристрасті, дочасні впливи, особисті порахунки. Автор не пішов слідом дотеперішних західних істориків, що лише наголюшували інституцію папства як інституцію Заходу! Звідсіля відомі нам історії Папів в німецькій або французькій мовах не дають нам повного образу діяння Папів у кермі Вселенської Церкви.

Християнство розвинулося немов зі зерна гірчиці і виростило до величавої будівлі, що сьогодні обнімає весь світ. Місіонарі поширюють християнство серед романських племен, потім германських а врешті словянських, які прибули до Європи найпізніше. Немов якийсь інстинкт або радше Божий палець велів їм полишити тундри Сходу і дістатися в орбіту релігії, що приготвила їм існування на протязі цілої історії. Тому христ поодиноких народів відбувається поступенно, що нам автор так чітко представив. Словяни своєю вагою, силою, чисельністю звернули на себе особливу увагу так, що найшлися місіонарі, які поспішили їм з поміччю та принесли їм світло віри, але рівночасно доцінюючи їх особливі прикмети, дали їм обряд в старословянській мові, за який зразу прийшлося звести бій а який остаточно вирішили Папи Римські Іван VIII і Адриан II в нашу користь.

Кожня постать Папи, це щось такого величнього, могутнього, як то нам достойний автор представив, що у читача викликає подив, признання та пошану. Власне кажучи історія Папів включає, як сказано вище, в собі історію усіх християнських народів, що прийняли Христову віру уважали кожного Папу Римського за свого батька, за медіатора у ріжних спорах, які народи думаючи по світські рази у раз видивали. А вороги Церкви бажали би скинути відповідальність на Христових Намісників а не тих осібників, що не по християнському думали, що свою світську власть забажали поставити вище духовної. І коли панував авторитет Церкви, як то має місце в середовіччю, ми зі спокоем придивляємося розвиткові подій навіть тоді, коли невірні Турки забажали Святу Землю підбити і що християнське знищити. І тут інгерують Папи Римські завзиваючи до хрестоносних походів в обороні місць, куди ходив і навчав наш Спас Господь Ісус Христос.

Книжка обнімає дев'ять розділів, які застерегаємо собі обговорити в слідуючому числі Ук. Хр. Вістей.

Що до першого тому праці о. Нагаєвського мусимо завважити, що це солідне видання, рідч дбайливо опрацьована. Книжка обнімає 368 сторінок друку, на гарному папері, великою вісімкою видана. При кінці є подана бібліографія і залучений поазбучний покажчик важивіших імен.

Ця монументальна праця повинна знайтися у кожній нашій інституції, у кожного науковця, інтелігента і взагалі у кожного, що дорожить своєю Церквою, своєю традицією. Ми довжні велику вдячність авторові за появу публікації, яка зрівнює нас з іншими народами на полі церковної історії. Ми відчували брак такої книжки а треба було в українській мові видати.

Др. Володимир Мурович.

НОВИЙ МОЛИТОВНИК.

«Господи, до Тебе підношу душу мою».

Рим. За благословенням, під наглядом і старанням Блаженнішого Верховного Архiepіскопа Кардинала Кир Йосифа вийшов тепер з друку новий Молитовник. Поява його — виконання постанови Синоду Верховного Архiepіскопа з усім українським Епископатом, відносно видання молитов в українському перекладі, виготовленому нашими літургічними комісіями.

Гарний папір, синя обгортка так ваблять ваші очі і у вас вступає молитовний настрій. На першому місці поставлений церковно-словянський текст молитов, бо багато вірних відмовляє нині свої молитви в цій мові. Однак й для них добрий український переклад багато приривається для кращого зрозуміння текстів. По молитвах слідує катехизмова часть так потрібна для дітвори, як для кожної віруючої людини.

Після тієї катехизмової частини подана молитва перед Святим Причастям в українській мові. «Вірую Господи і ісповідаю»... Потім молитви по Св. Причастю та молитви на різні потреби а саме молитви Слуги Божого Митрополита Андрея «Про Божу Мудрість», молитви за український нарід, молитва за зеднання всіх християн та молитва за прославу Слуги Божого Митрополита Андрея. З молитов до Святих є подані дві, а саме молитва до Св. Йосифа за родину і молитва до Св. Йосафата.

Молитви перед ідженням і по іді належать до літургічних молитов, що поміщені в Трєбниках і читаються передусім по монастирях, духовних семінаріях та загалом релігійних домах. Ті тексти дуже придадуться на різні спільні святкування наших просфор чи свяченого, коли доводиться священникові проводити й благословити спільну трапезу.

З літургічних текстів подано на початок добрий переклад з Молебна до Пресвятої Богородиці «За всіх Ти молишся, Благая» та благодарну пісню Святого Амвросія «Тебе Бога хвалимо».

Наприкінці наші всенародні молитви передруковані з дотеперішних видань. Молитовник має гарну іконку Спасителя а на першій сторінці є сказано: Богослужбові і Богомільні писання Верховного Архiepіскопа, під сподом Ч. 1. Апонице «Господи, до Тебе підношу душу мою» в українській, латинській і грецькій мовах. Рим 1966 «Роме» по латині.

Від редакції: Цей молитовник повинен мати кожний наш інтелігент або кожний віруючий, що вмє читати, бо якже бути без молитовника в сьогоднішніх часах? Це немов наш документ ідентичности, який ми повинні все при собі мати, щоб в церкві не бути статистом! Так чинять Німці і інші культурні народи, які ніколи без молитовника не йдуть до церкви.

На це повинні звернути увагу наші отці духовні і припоручити, нашій молоді зокрема, з молитовника молитися!

УКРАЇНСЬКЕ КАТОЛИЦЬКЕ ВИДАВНИЦТВО В МІНХЕНІ

поручає свої видання.

Переслідування української і білоруської католицької Церкви Російськими царями.

Автор Стахій Стеблецький. Рік видання 1955.

Ціна 3 доль. ам.

Гр. католицька Церква в житті Українського народу.

Автор Др. Володимир Мурович. Рік видання 1962.

Ціна 2 доль. ам.

По Святих Землі. Враження з подорожі й опис святих місць.

Автор Др. Володимир Мурович. Рік видання 1959.

Ціна 4 доль. ам.

Відень-Царгород-Атени. Подорожні записки.

Автор проф. Теофіл Горникевич. Рік видання 1964.

Ціна 5 доль. ам.

Портрети Президента Дра. Євгена Петрушевича і полк. Дмитра Вітовського в ціні по одному доларові в Америці а по дві марки в Європі і других частинах світу.

Адреса: Укр. Католицьке Видавництво в Мінхені 23,
Постфакх 1003.

ДУМКИ ДО СВІТОВОГО КОНГРЕСУ УКРАЇНЦІВ.

Конгрес, що мав би започаткувати скоординовану діяльність Українців, які живуть у вільних країнах світу, надзвичайної ваги справа, отже треба її всіма засобами підтримати, її не вільно трактувати як щось конкурентційне екзильному урядові УНР. Аналогічну інституцію зорганізували жиди, хоч вони мають державний уряд, який диспонує консульрними та місійними представництвами майже в усіх державах, а також представництвом в Об'єднаних Націях.

Для прикладу: Світовий Жидівський Конгрес цього року в Нью Йорку підняв справу асиміляції Жидів та нищення їх віри в ССРСР і прийняв постанови, з якими світ і все жидівство будуть рахуватись.

Нам, Українцям, що живемо у багатьох вільних країнах, припала аналогічна місія стати в обороні нашої тисячолітньої культури, традицій та мови, яку немилосердно нищить окупант на очах всього світу, одночасно у нелюдський спосіб використовуючи український нарід і його багатства для своїх імперіалістичних цілей. Цю місію не може виконувати ані наш екзильний уряд, ані окремі партійні середовища, бо не мають жадних представництв в інших державах.

Всеукраїнський Світовий Конгрес повинен зайняти становище до цілого ряду проблем. До цих проблем в першу чергу належать такі: припинення асиміляції Українців серед чужих народів і збереження наших релігійних традицій та мови; становище до Українського Католицького Патріярхату; становище до маріонеткового уряду УССРСР, що допомагає москалям грабувати українські багатства і культурні надбання та винародовлювати Україну через переселення Українців в пустирі Азії.

Наш Конгрес повинен створити світову опінію супроти московського народодовбивства та панування над іншими народами і домогтися виводу з України московських окупаційних військ, московської таємної та явної поліції, московської комуністичної агентури і домогтися вільних виборів українського уряду на засадах хартії ОН. Україна, як і всі держави, що є членами ОН, повинна бути цілковито незалежна від московської диктатури, мати своє військо і адміністрацію, мати дипломатичні й торговельні зносини з усіма вільними державами.

Щоб виконати цю місію, Світовий Український Конгрес повинен створити виконний орган, до якого ввійшли б представники всіх українських організацій. Цей орган мав би здійснювати ухвали Конгресу з ділянок науки, мистецтва, журналістики, економіки і ін. Цей виконний орган повинен диспонувати бюджетом, який уможливив би публікацію відповідної літератури.

Ми повинні витратити не менше як сто тисяч доларів річно на видання книжок, щоб інформувати ними світ про наші визвольні проблеми. Ми повинні усвідомити, що, збудувавши пам'ятник Шевченкові, мусимо здійснити його заповіт, а на це потрібні грошей далеко більших, ніж на пам'ятник. І ці гроші потрібні вже до скликання Конгресу. Тому ту лепту, яку кожний із нас склав на побудову пам'ятника Шевченкові, треба подвоїти.

До речі, варто використати всі низові клітини, що збирали гроші на пам'ятник у Вашингтоні, для збору фондів у користь Конгресу і його майбутнього виконного органу.

Михайло Бабій.

Клівленд, Огайо.

Богдан Лепкий.

ПРИЙДУТЬ ЗАДУШНІ ДНІ.

Прийдуть задушні дні. Родичам діти,
Братові сестри і друзові други
Останні кинуть на могилу квіти,
Як доказ пам'яті, любови й туги.

Настане ніч й квітки почнуть казати
Мерцям про світ, котрий вони лишили,
І про людей, яких прийшлося пізнати,
Заки їх смерть загнала до могили.

І скорше час буде для них минати
На цій розмові тихій і сердечній,
І менше скажучо їм буде лежати
В тій темряві глибокій, безконечній.

Сербський ресторан

„АДРІА“

власник Мілан Сретенович

Особливі страви — балканські

Restaurant ADRIA

München 2, Oberanger - Ecke Schmidstr.

bei Sendlinger-Tor-Platz

Tel.: 26 45 75

говоримо по українськи

На пресовий фонд «Укр. Хр. Вістей» зложили свої пожертви слідувачі громадяни: Мгр. Іван Улинець 300 Дм., Андрій Войцик 200 Дм., Др. Володимир Шанковський 100 Дм., Микола Процик з Детройту 50 Дм., Пані К. Гіль 20 Дм., Отці Атаманюки 20 Дм.

Кажуть:

Що один лікар з браку заняття буде призначений як погребник для Українців Мінхену, в разі його смерті е вже назначений заступник.

Що небаром під проводом вп. Стецька виступить до бою леґіон на Вьетнамському фронті. Час найвищий, щоб наша молодь не політикувала а боронила ідеалів людства.

Що вп. Ігор Микитчак виголосить доповідь на тему «Купецтво і партійні звязки. Як можна дійти до фортуни!»

Що «Укр. Хр. Рух» розпочне по 10-літній перерві на ново свою працю. Лише коби гроші!

Що бувший редактор «Християнського Голосу» Др. Мйрон Коновалець робить старання дістатися на працю до «Укр. Хр. Вістей».

За цю рубрику редакція не відповідає!

А Л И М Е К С Handels-Gesellschaft mbH

8 München 2, Neuhauserstr. 34-V (am Karlstor),
Postanschrift: 8 München 33, Postfach 140, Tel. 55 06 41

Вільні від мита, або з наперед оплаченим митом
посилки-дарунки до східних держав:

◆ СССР

◆ Польщі

◆ Чехословаччини

◆ Угорщини

◆ Румунії

◆ Югославії

◆ Болгарії

Спеціальна, від 8 років діюча німецька фірма і офіційне представництво Банку ПКО — Варшава, Tuzex — Прага, ІККА — Будапешт, Cartimex — Букарешт і т. д. Без посередня висилка пакунків до СССР і Румунії з власного магазину! Жадайте наших безплатних проспектів, подаючи при цьому країну, яка Вас цікавить.

На добру згадку Юрі Шкрумелякові

Юра Шкрумеляк походив з Ланчина і вже в 1914 року затагнувся до У. С. С. Зразу бере участь в боях, а осенню 1915 року вертає з поля до Січового коша в Свистільниках як неспосібний. Разом з другими належав до загону виздоровців, яким завданням було згортати болото, щоб уможливити дохід до кошової канцелярії Отамана Гірняка. Як відомо, село Свистільники, колись княжа посілість, а завданням мешканців було плекати спів і танці для виступу на дворі галицьких князів. Серединою перепливали річка Нараївка, яка ділила село по нашій номенклатурі на Правобережжа і Лівобережжа. Вулицею було годі пройти, тому належало згорнути болото і з того часу повстає його вірш, один з перших на тему — Гимн лопатенцугу.

**Колись герої ми були
І билась в Москалями,
Тепер німичні і слабі
Воюем лопатами.
Коли ж інші сидять по містах
І збирають срібло, золото
А ми не здатні на ніщо
Згортаємо болото.
Колись ми билась,
А ви тоді спокійно спали
Тепер пануєте а ми
Рискаль до рук дістали!
Чи ж не іронія судьби,
Іграшка супостата?
Ваш знак ордері і хрести,
А наш от ця лопата!
Та труд нас чесний був з мечем
Так чесний з лопатами.
Ми горді з цього — бо це все
Для України-мами.
І хоч настане божий мир
І ми домів підемо,
з болотом будем воювать,
Аж поки не помремо!**

Вірш хоч написаний в 1915 році, е досі актуальний, коли приходитьсь нам боротися з нашою байдужністю, малою активністю. Свої останні дні життя провів здебільша на Сибірі, куди був запроторений большевицькою владою. На два роки перед смертю вернув на рідні землі і пробував постійно у Львові. Знемоцілий вже не в силі був викресати зі себе вогню завзяття а час відчасу писав вірші під диктат старшого брата.

**УКРАЇНСЬКІ ХРИСТІЯНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINISCHE CHRISTLICHE NACHRICHTEN**

erscheint vierteljährlich

8 München 23, Postfach 1003, Bundesrepublik Deutschland.

Herausgeber: Ukrainische Christliche Union.

Geschäftsführer: Dr. Wolodymyr Murowytsch.

Редакція застерігає собі право скорочувати статті і виправляти мову.

Передплата:

Европа	1 ч., 2.—	піврічно, 4.—	річно 8.—DM
Еуропа	1 Nr. 2.—	halbjährlich 4.—	jährlich 8.—DM
В заокеанських краях	1.—	2.—	4.—\$